

Бурлак М.В.

студентка,

Науковий керівник: Бабін Б.В.

доктор юридичних наук, професор,

Інститут міжнародних відносин

Київського національного університету імені Тараса Шевченка

ОСНОВНІ РИСИ МІЖНАРОДНИХ (МІЖУРЯДОВИХ) ОРГАНІЗАЦІЙ У СФЕРІ ТРАНСПОРТУ

Що стосується правової регламентації міжнародних перевезень, то основну роль в даному питанні відіграють міжнародні транспортні організації. Їх компетенція є достатньо широкою. Вони покликані вирішувати питання, пов'язані з розробкою проектів міжнародних договорів, підготовкою технічних та транспортних правил перевезення пасажирів, багажу. Також вони надають відповідні рекомендації та консультації, що стосуються застосування норм, займаються питаннями тлумачення діючих угод та врегулювання спорів.

Найважливіша роль міжнародних транспортних організацій полягає в підготовці та прийнятті міжнародних транспортних конвенцій.

Активне формування міжнародних транспортних організацій розпочалося наприкінці 19 століття. Міжнародні транспортні організації відрізняються між собою характером та об'ємом повноважень, організаційною структурою.

Головним завданням міжнародних транспортних організацій є належне виконання міжнародних конвенцій, а також питання пов'язані з оптимізацією транспортних зв'язків та застосуванням відповідних стратегій. [1]

Основними міжнародними транспортними організаціями є Міжнародна морська організація (ІМО), Міжнародна організація цивільної авіації (ІКАО), Міжурядова організація міжнародних залізничних перевезень (КОТІФ) та інші.

Існують такі міжнародні транспортні організації, які покликані вирішувати проблеми функціонування міжнародного транспорту і відповідно таких організацій, тоді як інші, вирішують питання, що пов'язані з реалізацією транспортних послуг.

Міжнародні транспортні організації можна класифікувати в залежності від типу транспорту, який є об'єктом їх діяльності, зокрема можна виділити п'ять основних груп:

- морський;
- повітряний;
- залізничний;
- автомобільний;
- річковий.

Для того, аби дослідити основні завдання міжнародних транспортних організацій, необхідно розпочати з організацій в галузі морського права, оскільки морський транспорт є історично першим і на той час основним видом сполучення [2].

Основною міжнародною організацією в галузі міжнародного морського права є Міжнародна морська організація, що є спеціалізованою установою ООН. Основною метою даної організації є прийняття норм та стандартів, що стосуються забезпечення безпеки на морі та забруднення довкілля (особливо морського) з суден. Також вона приймає до виконання міжнародні конвенції, резолюції та рекомендації. Основною метою даних документів є безпека мореплавства шляхом застосування єдиних стандартів при управлінні суднами та при експлуатації екіпажів. В межах ІМО діють 5 комітетів та 7 підкомітетів.

Окрім ІМО, існує ще чимала кількість організацій, основною метою діяльності яких є безпека на морі, перевезення пасажирів морським шляхом, забруднення з берега різними викидами, перевезення небезпечних та отруйних речовин, надання послуг з морського порятунку [3].

Що стосується повітряного транспорту, то тут основною міжнародною організацією є ІКАО, що заснована відповідно до Чиказької конвенції про цивільну авіацію 1944 року. Вона теж є спеціалізованою установою ООН. Основною метою даною організації є координація держав у всіх аспектах діяльності цивільної авіації. Дана організація покликана розробляти певні міжнародні стандарти, що стосуються експлуатації та конструювання повітряних суден, а також сприяє уніфікації санітарних, митних та імміграційних правил. У рамках ІКАО розробляється чимала кількість проектів міжнародних конвенцій [4].

У галузі залізничного транспорту можна виділити Міжурядову організацію міжнародних залізничних перевезень, яка є основною для даного виду транспорту. Метою даної організації є спрощення та вдосконалення порядку здійснення міжнародного залізничного сполучення. В рамках даної організації приймаються єдині для всіх правові норми і створюються умови для їх належного виконання усіма державами [5].

Можна зробити висновок, що діяльність міжурядових транспортних організацій є вкрай важливою для безперервного та належного функціонування усіх видів міжнародного транспорту.

Список використаних джерел:

1. Ігнатенко О.С., Маруніч В.С., Дума І.М., Ткаченко А.М. Нормативно-правова база перевезень: оцінка стану і стратегія розвитку. Тези доповідей міжнародної науково-технічної конференції Західного наукового центру транспортної академії України і Жешувської політехніки. – 1995. – С. 32-34.
2. Левковець П.Р., Маруніч В.С. Міжнародні перевезення і транспортне право: Навчальний посібник. – 2-ге видання, виправлене і доповнене. – К.: Арістей, 2004. – 280 с.
3. Конвенция для унификации некоторых правил международных воздушных перевозок (Монреаль, 28 мая 1999г) // Московский журнал международного права, 2001, № 1.
4. Богуславский М.М. Международное частное право: Учебник. – 3-е изд., перераб и доп. – М.: Юристъ, 1999. – 408 с.
5. Introducing the International Encyclopaedia for Transport Law (2006), Eric Van Hooydonk, pp. 21-24.